

Belányi József

HOL VAGYOK

Tündéri verskaland
Brunszkó László illusztrációival

Egyszer volt, vagy talán van is, egy távoli rengeteg,
ahol a fény éjszakánként tündérekkel szendereg.
Közülük a legaprócskább lesz a hősök egyike,
ismerkedjünk meg most vele, ne is menjünk messzire!

„Hol vagyok én?” – érdeklődött, és ez névként ráragadt,
mikor először sütötte kis tündérhasát a Nap.
Nem bömbölt és nem oázott, színes szárnyát vizsgálta,
fel is röppent azon nyomban, és leszállt egy tisztásra.

Alaposan körbenézett, jó nagyokat hahózott,
irigykedve lesték őt a baglyok meg a kalózok.
„Kalózok ott, az erdőben?” – kérdezhetnéd gyanakvón,
de már el is menekültek egy bújtatott vasajtón.

Mert az totál másik sztori, tárgyunktól ne térjünk el,
figyeljünk most inkább erre, és ne is csak fél füllel!
Fussunk vissza gyorsan HOL-hoz: hahózhasson jó sokat,
igen ritkán volt csak igaz, hogy apjának szót fogad.

Általában rosszcsontkodott: meghúzott hódfarkakat,
óbéogatott és dörömbölt, hol tudta, hogy alszanak.
Megijesztett több kisnyulat – rettegték a menyétek –,
hógolyót is gyúrt telente: de nem puhát, keményet!

Persze, néha segített is néhány erdőlakónak,
mert időként beleférhet egy-egy ilyen csalónap.
Ha lefröcskölt egy madarat, a halak jót nevettek,
HOL foghegyről odadobta: „Nyugi, azért szeretlek!”

Nagyapja volt az erdőben a tündérek vezére,
reménykedett, hogy HOL néha hallgat is az eszére.
Csak pusziért nem adható ez a varázstudomány:
„Üljél szépen a combomra! Egyszer szólok, unokám!”

Nem vágyott már a tündérfi senkinek az ölébe.
A vén király zordan hajolt unokája fölé, de
harag nélkül törölgette ráncos-kérges homlokát.
„Mondjad, Papusz, mondjad gyorsan! Várnak rám a mormoták!”

Az őszülő tündérkirály tele szájjal kacagott,
félredobott lába mellől néhány fölös kacatot,
majd egy barna vászonzsákot vett elő a kupacból.
Mosolyogva kért elnézést egy megriadt kukactól.

„Egyedül is meg kell állnod lábadon az erdőben...
Gyűjts be mindent a zsákodba, és térj vissza felnőtten!
Bizonyítsd, hogy tanulható neked is a tündérlét!”
Azzal útra engedte a tanácstalan tündérlét.

